

Een heerlijke familievakantie slaat om in een nachtmerrie als Mandy's zus tijdens een strandwandeling spoorloos verdwijnt. Mandy gaat op onderzoek uit, maar het spoor leidt in een ongelooflijke richting...

LINDA VAN RIJN

ZANDVOORT AAN ZEE

THRILLER

Zandvoort aan Zee

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Zandvoort aan Zee

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

‘IK ZIE DE ZEE AL!’ OP DE ACHTERBANK STUITERDE LIZE Jacobs van opwinding zowat heen en weer. Met haar handje tegen het raam keek ze met open mond naar buiten. ‘Kijk, golven!’

Mandy Houtstra draaide zich om en keek grinnikend naar haar stiefdochter. Ze waren alleen al in dit zomerseizoen vijf keer op het strand geweest en vorig jaar hadden ze zelfs een week in een huisje in Noordwijk gezeten. Maar toch was het elke keer weer alsof Lize de zee voor het eerst zag. Mooi was dat, vond Mandy. De eigenschap van kinderen om nooit hun enthousiasme te verliezen.

‘Staat het huis op het strand?’ vroeg Lize. ‘Kan ik vanuit mijn kamer de zee zien?’

‘Dat weet ik niet’, lachte Mandy. ‘Maar het huis staat in elk geval heel dicht bij het strand. We kunnen er lopend naartoe.’

In gedachten zag Mandy de foto’s voor zich op de website die haar moeder had doorgestuurd. Toen ze de link had gekregen was het nog winter geweest, zo’n grijze, grauwe dag waarop het gewoon niet licht wilde worden. En haar humeur niet wilde opknappen. De fijne zomerse plaatjes van een grote villa, dicht bij het strand en op loopafstand van de boulevard en dan ook nog eens voorzien van een eigen sauna en bubbelbad, waren genoeg geweest om weer vrolijk te worden.

Geboekt voor juni!, had haar moeder erbij gezet. Komen jullie ook?

Mandy en Robin hadden die uitnodiging maar al te graag aangenomen. Haar moeder en stiefvader wilden eigenlijk hun twaalfenhalffarig huwelijk vieren door met hun dierbaren een week door te brengen op de plek waar ze elkaar het jawoord hadden gegeven. Maar omdat ze in de zomer waren getrouwd, zou dat betekenen dat ze midden in de winter een week in een koud en misschien wel regenachtig Zandvoort zouden zitten.

‘We vieren ons dertienjarig huwelijk’, had Elly van Nieuwbeek, Mandy’s moeder, daarom grappend gezegd toen ze de uitnodiging deed.

Ze hadden geluk met het weer. De hele week zou het rond de vijfentwintig graden zijn, met een kleine uitschieter naar boven op woensdag, de trouwdag van haar moeder en stiefvader. Grote plannen voor de komende week

waren er niet, behalve naar het strand gaan en heel lekker eten. Willem, Mandy's stiefvader, had speciaal zijn barbecue in de auto geladen, omdat hij van mening was dat hij daarop veel lekkerder eten kon bereiden dan op de barbecue die gewoon bij het huis hoorde. Mandy begreep daar niets van, maar Robin had instemmend geknikt toen hij het hoorde, dus blijkbaar was het een manning. Net als barbecueën in het algemeen – althans, naar Mandy's mening.

'We hadden beter via het dorp kunnen rijden', zei Robin, die achter het stuur zat en nu met enige wanhoop in zijn blik naar het traag voortkruipende verkeer op de boulevard keek. Ook al was het een vrijdagmiddag buiten de schoolvakantie – Robin had met succes zijn charmes in de strijd gegooid bij de directrice van Lizes basisschool –, toch wekte de boulevard de indruk dat het halve land vrij was. Het was twee uur 's middags, waarschijnlijk ook het hoogtepunt van de drukte.

'Heerlijk dit', zei Mandy. Dat ze er met de auto bijna niet door kwamen, kon haar niet deren. Ze hadden geen haast. Een heerlijke week van zon, zee en strand lag voor hen en ze vond het ook fijn dat ze haar moeder, stiefvader en zus weer eens uitgebreid kon spreken. Dat kwam er op een of andere manier nooit echt van. Iedereen was altijd maar druk, zichzelf ook sinds ze het verzekeringskantoor waar ze al jaren werkte, afgelopen jaar had kunnen overnemen. Een grote stap, maar wel eentje waar ze goed over had nagedacht en waar ze geen spijt van had gehad, ook al was haar hoeveelheid vrije tijd zo ongeveer gereduceerd

tot nul. Gelukkig had ze na lang zoeken vorige maand eindelijk een nieuwe medewerker gevonden die ze haar rechterhand kon noemen. Komende week zou Irene de boel draaiende houden en alleen bij heel grote nood zou ze Mandy bellen, had ze gezegd. 'Ik vind het echt niet erg hoor', had Mandy haar nog op het hart gedrukt, maar eigenlijk was ze maar wat blij dat Irene had gezien dat ze heel erg aan vakantie toe was.

'Er is echt geen plek meer te vinden', zei Robin. 'Moet je zien, ze staan hier zelfs half op de stoep geparkeerd.'

Mandy knikte. 'Gelukkig horen er vijf parkeerplekken bij het huis, dat heb ik in de beschrijving gelezen.'

'Je ouders hebben wel uitgepakt.'

Mandy knikte. Ook al was Willem haar stiefvader, ze refereerde vaak aan hem en haar moeder als haar ouders. Haar eigen vader, Walter, was twintig jaar geleden overleden, waarmee hij een enorm gat in hun gezin had achtergelaten. Mandy was net zestien geweest en als vaderskindje had ze altijd eerst bij hem aangeklopt voor advies of om even haar verhaal kwijt te kunnen. Ze kon ook goed met haar moeder opschieten, maar haar vader had iets extra's gehad wat ze bij haar moeder miste. Een onzichtbare draad waarmee ze altijd verbonden leken te zijn, een wederzijds begrip dat ze nooit benoemden maar allebei voelden. Ze hadden niet eens genoeg aan een half woord, ze konden vaak helemaal zonder woorden.

Zijn dood was even plotseling als gruwelijk geweest en het had jaren geduurd voor ze normaal kon terugdenken aan die drie weken waarin haar hele leven op z'n kop was

komen te staan. Haar vader ging naar de huisarts met een vreemde pijn in zijn zij. Twee dagen later had hij een diagnose gekregen: alveeskliekkanker. Nog eens drie dagen later kwam het doodvonnis. Uitzaaingen op zo'n beetje elke denkbare plek, een behandeling was niet alleen zinloos maar zou waarschijnlijk de dood alleen maar versnellen.

Het was alsof met de diagnose de kanker ineens vrij spel had gekregen. Haar vader was bijna voor haar ogen afgetakeld, elke dag meer pijn, elke dag minder kunnen. 'Een paar maanden', had de arts gezegd. Het werden weken, gevolgd door een ongelooflijk mooi afscheid en een intens diepe, zwarte leegte waarin Mandy zich nooit helemaal begrepen had gevoeld omdat zij de enige was die zo'n band met hun vader had gehad. Judith, haar zus, was altijd meer op hun moeder gericht geweest.

'Het is nog maar twee kilometer', zei Robin, met een blik op het navigatiesysteem. 'Maar ik vrees dat het nog wel even duurt voor we er zijn.'

Mandy liet haar blik over de boulevard dwalen. Hordes mensen liepen in allerlei richtingen heen en weer, voor de viskraam stond een lange rij. Op het strand was het dringen geblazen, vrijwel elke vierkante meter zand leek te zijn ingenomen door bedjes, handdoeken en parasols in alle kleuren van de regenboog. Toch wist ze zeker dat een paar honderd meter de andere kant op nog ruimte genoeg zou zijn. Het was een vreemde eigenschap van mensen om altijd hutjemutje te gaan liggen. Vreemd, maar vermakelijk, en zo hoefde je natuurlijk niet ver te lopen voor een patatje of een ijsje.

‘O kijk, er komt beweging in’, zei Robin. ‘Na de kruising kunnen we doorrijden.’

Mandy strekte haar nek. ‘Je hebt gelijk’, zei ze. ‘De file loopt verder het dorp in, maar blijkbaar willen er maar weinig mensen rechtdoor.’

Het duurde een paar minuten voor ze de kruising hadden gepasseerd. De navigatie stuurde hen een smalle straat in, achter de huizen langs, om vervolgens weer uit te komen op een straat evenwijdig aan de zee. Hier werd de bebouwing minder dicht en de huizen groter, en een parkeerverbod aan beide zijden van de weg verklaarde waarom de dagjesmensen zich hier niet lieten zien.

Nog eens een kilometer verderop zette Robin de auto stil voor een mooie villa met een puntig hek, een brede voordeur en hoge ramen van waaruit het uitzicht op de duinen prachtig moest zijn. Nog voor Mandy haar moeder kon bellen, zette het hek zich al in beweging. Langzaam en statig schoof het open. ‘Dit is echt mijn droomhuis’, zuchtte Mandy bewonderend.

Ze parkeerden aan de zijkant van het huis en stapten uit. Lize sprong zowat uit de auto en rende meteen naar de deur, waar ze Mandy’s moeder in de armen vloog. ‘Oma!’ riep ze uit, hyper van de vakantie en de lange rit. Mandy glimlachte. Ongeveer een halfjaar nadat Mandy en Robin een relatie hadden gekregen, was Lize haar moeder oma gaan noemen. Uit zichzelf, zonder dat iemand daarom had gevraagd, al wist Mandy dat haar moeder uit elkaar klapte van trots door haar eretitel. Een titel die ze helemaal verdiende, haar moeder

was het soort oma waar elk kind van droomde. Altijd in voor iets leuks, niets was te gek en ze had verwennen tot een kunst verheven. Af en toe logeerde Lize bij haar en Willem, al was Eva, Robins ex en de moeder van Lize, daar fel op tegen. Ze had er zelfs een rechtszaak over gevoerd, die ze natuurlijk had verloren. Mandy kon er niets aan doen dat ze altijd meteen begon te zuchten als ze dacht aan Eva en haar rechtszaken. Ze was de tel ervan allang kwijtgeraakt, de inzet van de ene zaak nog futieler dan de andere. Doodvermoeiend, vooral voor Robin, die het getouwtrek om hun dochter spuugzat was.

‘Kom gauw binnen’, wenkte Elly vanuit de deuropening. ‘Je weet niet wat je ziet, het huis is echt prachtig.’

Terwijl Robin de koffers uit de auto haalde, omhelsde Mandy eerst haar moeder en daarna haar stiefvader, die achter zijn vrouw in de deuropening was opgedoken. ‘Welkom’, zei hij, met zijn diepe stem. ‘Leuk dat jullie er zijn.’

‘Zet de koffers maar daar neer’, zei Elly, wijzend naar een plek onder de trap. ‘We verdelen de kamers straks wel. Eerst maar eens wat drinken.’

Mandy liep langs Willem naar binnen, de woonkamer in. Haar moeder had niets te veel gezegd. Het huis was prachtig, het uitzicht spectaculair. Recht voor de deur lag het strand, een stuk dat blijkbaar minder populair was en daardoor veel rustiger. De golven rolden in een kalm tempo het strand op, het zand leek te glanzen in de middagzon. Het beeld werd doorbroken door een bekende blauwe BMW die door de straat reed en vrij plotseling remde.

‘Lize!’ riep Mandy. ‘Kom gauw, tante Judith is er!’

‘Proost.’ Elly hief haar glas en liet het tegen die van haar gezinsleden klinken. Mandy nam een slok uit het hare en hield het glas daarna omhoog. In het late zonlicht twinkelden de belletjes in de prosecco vrolijk omhoog.

‘Lekker’, zei ze genietend en nam een tweede slok. Daarna zette ze haar glas weg en strekte haar benen voor zich uit op de deckchair. Glimlachend keek ze naar Robin op de stoel naast haar. De geur van barbecue drong haar neus binnen.

‘Papa!’ Vanaf de schommel achter in de tuin klonk de vrolijke stem van Lize. ‘Papa, duw me!’

Robin kwam overeind en liep naar zijn dochter, die prima zelf kon schommelen maar die altijd hoger en hoger wilde. Ze gilte het uit van plezier toen haar benen hoog door de lucht maaiden.

‘Heerlijk, hè.’ Judith nam Robins plek naast Mandy in. Ze had ook een glas prosecco in haar hand, waar ze een klein slokje uit nam. Daarna liet ze haar blik over de tuin dwalen, en over de grote villa. ‘Wat een mooi huis.’

Mandy knikte en trok haar knieën omhoog, terwijl Judith werd afgeleid door haar telefoon. Mandy voelde zich fijn loom door de combinatie van de wijn en de lange strandwandeling die ze net met Robin en Lize had gemaakt. Onderweg hadden ze af en toe in de zee gezwommen, om daarna weer een stuk verder te lopen. Lize had krabbetjes gezocht met een schepnetje dat ze van Mandy’s moeder had gekregen. Het was zo fijn geweest, zo... overzichtelijk. Dat was misschien het juiste woord. Overzichtelijker dan haar leven er de laatste tijd uit had gezien.

Het was ook gewoon veel tegelijk. De zaak waar ze zich meer dan fulltime mee bezighield, Robin die altijd maar druk was met zijn werk. Hij was weliswaar als accountmanager in loondienst bij een IT-bedrijf, maar dat betekende niet dat hij dagen van negen tot vijf maakte. Verre van dat, er waren weken geweest dat ze na een lange werkdag ook nog allebei elke avond achter hun laptop doorbrachten en alleen vlak voor ze naar bed gingen aan een gesprek met elkaar toekwamen. Niet de leukste weken en Mandy hoopte dat ook hier nu verandering in zou komen. Ook omdat ze merkte dat Robin amper nog aan zijn dochter toekwam, die om het weekend en elke woensdag bij hen was. Robin zei vaak dat hij Lize vaker wilde, de helft van de tijd. Maar in de praktijk lieten zijn werktijden dat helemaal niet toe. Onlangs had hij op zijn werk aangegeven dat hij graag een dag per week ouderschapsverlof wilde nemen en dat zou waarschijnlijk over een of twee maanden ingaan. Dan had hij weliswaar meer tijd voor Lize, maar het was nog maar de vraag of ze ook vaker hun kant op zou komen. Momenteel was Robin verwickeld in de zoveelste rechtszaak met Eva over de aanpassing van het ouderschapsplan, waarin de omgangsregeling stond beschreven. Eva hield, zoals te verwachten viel, vast aan de oude regeling, waarin ze vond dat Robin op het gebied van tijd met hun dochter eigenlijk al te ruim werd bedeed. Bovendien bleef ze maar redenen aanvoeren waarom Mandy in haar ogen zeer ongeschikt gezelschap was voor Lize. De argumenten daarvoor zouden lachwekkend zijn als ze niet zo pijnlijk waren. Hun huis – een ruim appartement in het centrum van Breda – zou te

klein en totaal ongeschikt zijn voor een kind. Mandy zou gemeen, wreed en zelfs gewelddadig zijn – beschuldigingen die kant noch wal raakten, maar desondanks veel pijn deden. Mandy was juist stapelgek op Lize en na drie jaar hadden ze ook echt een goede band opgebouwd. Geen moeder-dochterband, want dat waren ze niet, meer als een tante en een nichtje: warm, liefdevol, maar tegelijkertijd met een zekere ruimte. Mandy voedde niet op, maar ze stond wel altijd voor Lize klaar. Ze ging vaak leuke dingen met haar doen, stopte haar 's avonds in, las haar voor, troostte haar als ze viel. Maar ze nam geen belangrijke beslissingen, dat was aan Robin en zijn ex. Vanaf het begin had ze heel bewust haar plek bepaald en bewaakt en Mandy wist dan ook heel zeker dat de rechter de onzinargumenten en aantijgingen aan haar adres van tafel zou vegen, maar leuk was anders. Boven alles kostte het veel tijd, energie en ook geld, want een advocaat was niet gratis.

Het ergste was nog dat Eva ergens bereikte wat ze wilde, want er waren momenten dat al het gedoe tussen Mandy en Robin in kwam te staan. Momenten waarop ze er allebei zo klaar mee waren dat ze hun frustraties op elkaar afreageerden. Dat waren onzinnige ruzies, die energie vraten en niets oplosten, maar toch was zowel Mandy als Robin soms niet in staat om het getwist te voorkomen. Gelukkig waren ze allebei volwassen genoeg om achteraf hun excuses aan te bieden en in te zien wat ze zelf anders hadden kunnen doen. Het kwam gewoon door die negatieve energie. Die ging onder je huid zitten.

Soms wenste Mandy dat ze Robin een jaar later was te-

gegekomen, en niet slechts een paar weken nadat hij apart van Eva was gaan wonen. Maar vanaf het moment dat ze hem had ontmoet op een feestje van een wederzijdse vriend, was er geen houden meer aan geweest. Op het feest kletsten ze uren en bij het afscheid wisselden ze telefoonnummers uit. Nog voor Mandy een uur later haar hoofd op haar kussen had gelegd, had ze Robin al aan de lijn gehad. Het was alsof ze elkaar al jaren kenden. Ze raakten gewoon niet uitgepraat, en dat was eigenlijk nog steeds zo. Er waren zoveel onderwerpen waarover ze hetzelfde dachten, en minstens zoveel waarover ze konden discussiëren.

Twee dagen na het feest was Mandy opnieuw naar Breda gereisd, deze keer niet voor een bezoek aan hun gezamenlijke vriend, maar voor Robin. Ze hadden gegeten in een cafeetje en daarna was ze als vanzelf met Robin mee naar huis gegaan. Het ging allemaal zo makkelijk, zo natuurlijk. Twee weken later had ze haar eigen tandenborstel in de badkamer van het kleine appartement dat hij tijdelijk onderhuurde, omdat hij na de scheiding een plek nodig had gehad om te wonen. Na de tandenborstel was een aanzienlijk deel van Mandy's kleding naar het appartement verhuisd en zes maanden na hun eerste ontmoeting sliep zij ongeveer permanent bij hem. Alleen de dagen dat Lize er was, bracht ze toen nog in haar eigen huis in Utrecht door. Ze begreep Robins huivering om haar voor te stellen aan zijn toen vierjarige dochter en had dat nooit als een motie van wantrouwen gezien. Hij wilde absoluut zeker zijn van hun relatie en hij wilde bovendien dat Eva en hij in rustiger vaarwater waren voor hij Mandy zou introduceren.

Want, zo redeneerde hij, als hij Lize aan Mandy voorstelde, zou zijn ex binnen een mum van tijd van de nieuwe relatie weten. En dat zou ze, op z'n zachtst gezegd, niet licht opnemen.

Achteraf gezien was dat naïef gedacht. Niet Lize maar de tamtam had Eva allang op de hoogte gesteld van Mandy's bestaan. De nieuwe relatie van haar ex was natuurlijk komen op Eva's molen geweest en al snel had ze iedereen die ze kende – ook gezamenlijke vrienden van haar en Robin – verteld dat Robin al voor de scheiding een relatie met Mandy had gehad. Niets van waar, maar een verhaal dat eenmaal was verteld, was maar moeilijk uit te wissen, zeker als het landde in welwillende oren. Eva vertelde ook aan iedereen dat de zogenaamde affaire de reden van de breuk was. In het begin had Robin nog moeite gedaan om dat te weerleggen en om duidelijk te maken dat het allemaal een stuk gecompliceerder lag. Dat hij en Eva altijd al verschillend waren geweest, en dat hun verschillen lange tijd hun kracht waren geweest. Dat ze elkaar aanvulden en van elkaar leerden. Maar op een bepaald moment was er iets veranderd. Misschien kwam het door de geboorte van Lize, misschien doordat Eva zichzelf ineens spiritueel was gaan ontwikkelen en Robin daarin niet mee kon of wilde gaan. Of misschien was het gewoon zo dat mensen die zo verschillend waren, uiteindelijk struikelden. In elk geval, zo had Robin aan Mandy verteld, hadden hij en Eva op een zeker moment alleen nog maar ruziegemaakt en uiteindelijk had Robin de knoop doorgehakt en had hij uitgesproken dat hij wilde scheiden. Vanaf dat mo-

ment communiceerden hij en Eva alleen nog maar via hun advocaten.

Lange tijd had Mandy gedachten gehad als: straks, als dit allemaal achter de rug is, dan... Maar inmiddels had ze zich gerealiseerd dat er geen straks was. En dat dit allemaal niet achter de rug zou zijn. Een scheiding als je een kind had, was geen einde. Het was het begin van een nieuwe situatie waarin je nog steeds tientallen grote en kleine beslissingen moest nemen, waarin je elkaar op wat voor manier dan ook moest zien te vinden. Ze hoopte dat dat op een dag als vanzelf zou gaan. Ze wist dat die dag nog niet was aangebroken. Daar zou niet alleen veel tijd, maar ook de nodige wrokkige ruzies en leugens overheen gaan. Maar wie weet, hield ze zich vaak voor. Wie weet zouden Eva en Robin op een dag eindelijk in staat zijn de strijd bij te begraven. Wie weet zou Eva ook een nieuwe liefde vinden. Wie weet konden ze op een manier met elkaar omgaan die misschien geen vriendschap was, maar in elk geval vriendschappelijk.

‘Willen de dames misschien nog een slokje erbij?’

De stem van Willem haalde Mandy uit haar gedachten. Blijkbaar zag ze er nogal geschrokken uit, want haar stiefvader schoot in de lach. ‘Slecht geweten?’

Mandy lachte ook, al was het wat schaapachtig. ‘Zoiets, ja.’

Ze hield haar glas naar hem op en Willem vulde het bij tot de rand. ‘Ho maar’, grinnikte Mandy. ‘Anders haal ik het avondeten niet.’

Ze keek hem na toen hij wegliep om ook het glas van

haar moeder te gaan bijvullen. 'Hij doet wel zijn best', zei Judith naast haar.

Mandy draaide haar hoofd naar haar zus. 'Hoe bedoel je?'

'Dat hij zijn best doet. Willem.'

'Ja?' Mandy fronste. 'Met ons, bedoel je?'

Judith knikte. Mandy dacht even na. 'Dat is toch al best wel lang zo?'

Judith gaf geen antwoord. Mandy keek naar haar zus. Ze wist wel waar Judith op doelde, maar het leek zinloos om dat allemaal weer aan te halen. Hun moeder was inmiddels dertien jaar met Willem getrouwd, en de eerste jaren waarin de band tussen hem en Mandy en Judith wat moeizaam was geweest, lagen echt al een hele tijd achter hen. Achteraf zag Mandy in dat wederzijds onbegrip de boventoon had gevoerd. Willem had zelf geen kinderen en al waren Judith en Mandy op dat moment al begin twintig geweest, toch had Mandy het gevoel gehad dat er een soort concurrentiestrijd tussen hen was geweest. De inzet: Elly's aandacht. Willem had moeite te begrijpen dat voor Elly haar kinderen op één kwamen, iets wat hij misschien beter had kunnen aanvoelen als hij zelf vader was geweest. Andersom hadden Mandy en Judith hem met argusogen bekeken. Dat was achteraf gezien natuurlijk bespottelijk, maar als ze eerlijk was, moest Mandy toegeven dat ze de introductie van een nieuwe man in het leven van haar moeder best ingewikkeld had gevonden. Er was de vreemde tegenstelling tussen haar moeder het geluk gunnen aan de ene kant, en het niet willen doorbreken

van hun drie-eenheid aan de andere kant. Na de dood van haar vader hadden ze met z'n drieën een sterk verbond gevormd, en dat was gebleven toen Mandy en Judith het huis uit gingen. Nu Willem er was, was de band weliswaar niet veranderd, maar het verbond wel. Er waren andere belangen om rekening mee te houden – zijn belangen – en er was niet langer de vanzelfsprekendheid dat ze altijd thuis konden binnenvallen. Niet dat Elly dat had uitgesproken, het was meer een gevoelskwestie geweest. Regelmatig was Mandy thuisgekomen om daar een nogal knorrige Willem – inmiddels ingetrokken bij haar moeder – te treffen, die andere plannen had met zijn zaterdag dan het ontvangen van zijn stiefdochter. En vaak genoeg als Mandy haar moeder belde om bijvoorbeeld even samen wat te gaan drinken in de stad, was het antwoord dat Willem eigenlijk iets anders wilde gaan doen. Hij was ook niet uitgenodigd, wilde Mandy dan kinderachtig zeggen. Maar ze wilde haar moeder geen loyaliteitsconflict bezorgen.

Het had een jaar geduurd voor de spanning wat wegbeelde en nog eens een of twee jaar voor die helemaal verdwenen was. Althans, in Mandy's beleving. Ze wist dat Judith langer moeite had gehad met Willems aanwezigheid, iets wat Mandy niet altijd even eerlijk vond, want Judith had hun stiefvader ook niet echt een kans gegeven. 'Het is een gevoel', had haar zus met regelmaat gezegd. 'Ik kan het niet uitleggen.'

Maar uiteindelijk waren ook bij Judith de belangrijkste reserves verdwenen. Zowel Judith als Mandy stond achter het huwelijk van hun moeder. Het was, zo had Elly ze

toevertrouwd, eigenlijk vooral een formaliteit. Een manier om te voorkomen dat ze talloze papieren moesten invullen om ook voor officiële instanties bij elkaar te horen. We moeten ook aan de toekomst denken, had Elly gezegd.

Het was een mooie ceremonie geweest, gevolgd door een fijn feestje voor de kleine groep mensen die Elly en Willem als hun dierbaren beschouwden. Mandy vond het fijn dat tijdens de ceremonie ook aandacht was besteed aan hun vader: zo voelde het alsof de cirkel op een of andere manier rond werd gemaakt. En dat haar negentigjarige oma – de moeder van haar vader – tijdens de huwelijks-voltrekking op de eerste rij had gezeten, bezorgde haar nog steeds een warm gevoel. Dat haar grootmoeder twee jaar geleden was overleden, stemde haar, ondanks oma's hoge leeftijd, nog altijd verdrietig.

Mandy's aandacht werd getrokken door de schaterlach van Lize, die de schommel inmiddels had verlaten en nu met Robin en Willem een partijtje voetbal speelde. Willem deed alsof hij niet kon trappen en schoot de bal voortdurend finaal de verkeerde kant op, tot hilariteit van Lize.

Mandy keek naar Judith, die haar blik ook op het tafereel had gericht. Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar sloot hem toen weer. De laatste tijd had ze Judith niet veel gesproken. Sinds ze haar woonplaats Utrecht had verruild voor Breda, waar Robin moest blijven wonen vanwege Lize, had ze veel minder tijd om af en toe even bij Judith in Amsterdam langs te gaan. Of misschien nam ze minder tijd, nu ze zo vaak door haar werk werd opgeslokt.

Judith verging het niet veel anders, haar werk als officier van justitie liet zich vaak ook maar moeilijk tussen negen en vijf persen.

Haar zus draaide haar hoofd en even ontmoetten hun blikken elkaar. Mandy glimlachte, Judith deed hetzelfde. Mandy hief even haar glas en nam een slok. Judiths aandacht was afgeleid. Mandy sloot haar ogen. Deze week zou in het teken staan van ontspannen, en eindelijk weer tijd hebben voor haar familie. Ze voelde genietend hoe de late zonnestrallen de huid van haar gezicht beroerden. In de verte hoorde ze het ruisen van de golven. De vakantie kon niet beter beginnen.